

Arrest

**nr. 65 611 van 16 augustus 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 17 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VAN DE VELDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 oktober 2009 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 8 december 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 14 maart 2011.

1.3. Op 13 mei 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 16 mei 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Moslim geboren in Gornje Petrovice (gemeente Tuzla; Bosnië-Herzegovina). Sinds uw huwelijk met D(...) D(...) (O.V.x) beschouwt u zichzelf als Romazigeunerin. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich integraal baseert op de vluchtmotieven die uw echtgenoot in het kader van zijn asielaanvraag reeds aanhaalde. Zo verklaarde u dat u samen met uw echtgenoot, uw zoons R(...) (O.V.x) en F(...) en uw dochter E(...), die alle drie in Mitrovica geboren werden, voor het aankomende conflict in het voormalige Joegoslavië en de gespannen situatie voor Roma in 1991 naar Duitsland vluchtte. U vroeg er asiel aan. Uw zoon E(...) werd er geboren. U werd ten gevolge van de aanslepende asielprocedure in Duitsland psychisch ziek. R(...) werd na een vechtpartij aangehouden en veroordeeld. Hij werd in 2008 naar Kosovo gerepatriëerd. In Kosovo werd hij mishandeld. Hij vertrok na een verblijf van ongeveer vijf maanden uit Kosovo naar België en vroeg hier asiel aan. U, uw echtgenoot en uw zoon E(...) (O.V.x) kregen in 2009 eveneens het bevel Duitsland te verlaten. Om een gedwongen repatriëring te vermijden, doken jullie onder bij een schoonbroer te Münster waarna jullie naar België vertrokken. Jullie kwamen hier op 12 oktober 2009 aan en dezelfde dag vroegen jullie asiel aan. U wordt hier verder medisch opgevolgd. U verklaarde niet naar Kosovo te kunnen terugkeren omdat het daar nog steeds niet veilig is.

B. Motivering

Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot D(...) D(...) (O.V.x). In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

“Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Er dient te worden vastgesteld dat een asielaanvraag moet worden onderzocht ten opzichte van het land van herkomst, in het bijzonder het land of de landen waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit, of, indien hij staatloos is, het land waar hij gewoonlijk verbleef. In het geval dat de nationaliteit van een asielzoeker niet duidelijk kan worden bewezen en hij toch niet staatloos is, dient de aanvraag op dezelfde wijze te worden behandeld als in het geval van een staatloze, d.w.z. in plaats van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, moet het land waar hij gewoonlijk verbleef, in aanmerking worden genomen.

Gelet op de onafhankelijkheidsverklaring van Kosovo op 17 februari 2008 kan ik uw nationaliteit niet met zekerheid vaststellen. De meest recente identiteitsdocumenten die jullie voorlegden, werden immers in 1991 uitgereikt door de voormalige Joegoslavische autoriteiten; d.w.z. nog vóór het uitroepen van de onafhankelijkheid van Kosovo. Deze documenten vormen dus geen doorslaggevend bewijs van uw reële en/of actuele nationaliteit.

Er dient nochtans te worden vastgesteld dat u en uw huidige echtgenote, die afkomstig is uit het actuele Bosnië-Herzegovina, in de loop van 1979 traditioneel in het huwelijk traden in Mitrovica (deel van de huidige Republiek Kosovo); dat u en uw vrouw ook in Mitrovica officieel huwden op 28 september 1989; dat drie van jullie vier kinderen in Mitrovica werden geboren (F(...) in 1980; R(...) in 1982; E(...) in 1984) en dat zowel u als uw echtgenote minstens vanaf 1979 tot aan uw vertrek naar Duitsland in 1991 in Mitrovica jullie gewoontelijke verblijfplaats hadden (terugnameverzoek DVZ, vragen 11 en 12; verklaring DVZ, vragen 15 en 16; terugnameverzoek DVZ echtgenote, vragen 11 en 12; CGVS echtgenote, p. 4; cf. identiteitsdocumenten in administratief dossier).

Bijgevolg wordt jullie asielaanvraag onderzocht ten opzichte van het land waar jullie gewoonlijk verbleven, namelijk de Republiek Kosovo. U verklaarde niet meer terug te kunnen keren naar Kosovo omwille van de veiligheidssituatie ten opzichte van de Roma ter plaatse. Een aantal personen die terug waren gekeerd naar Kosovo vertelden u dat ze er geen veiligheid hadden en werden mishandeld. Zo werd ondermeer uw zoon R(...) (O.V.x) na zijn repatriëring vanuit Duitsland geslagen (CGVS D(...) D(...), p. 5; CGVS echtgenote, p. 8).

Vooreerst dient er gewezen te worden op het feit dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de veiligheidssituatie voor Roma in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd ondermeer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de Roma-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens en

na de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van Roma in Kosovo in het algemeen en in Vucitrn en Mitrovica in het bijzonder wel

degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo, ook in de regio Vucitrn en Mitrovica, werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de Roma-gemeenschap betrokken was. De Roma-gemeenschap beschikt zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de Roma vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP, EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien verduidelikten diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal dat de Roma-gemeenschap geen grote klachten heeft over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Voorts maakten deze gesprekken met Roma-vertegenwoordigers tijdens en na de missie duidelijk dat het vertrouwen van de Roma-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen niet betekent dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs.

Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de Roma-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de Roma-gemeenschap wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. U gaf weliswaar aan dat R(...) bij zijn repatriëring naar Kosovo in 2008 mishandeld werd. Er dient echter gewezen te worden op het feit dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij voor zijn problemen nooit bescherming zocht bij de in Kosovo aanwezige nationale en internationale autoriteiten, omdat hij vreesde dat zijn situatie dan nog zou verergeren (CGVS R(...) D(...), p. 9; p. 10; p. 12). Dienaangaande kan opgemerkt worden dat de autoriteiten geen bescherming kunnen bieden en gepast kunnen reageren indien zij niet van criminele feiten op de hoogte worden gesteld. Internationale bescherming kan evenwel slechts ingeroepen worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput.

Voorts verklaarde u naar Kosovo niet terug te kunnen keren aangezien u er niemand meer heeft en u er niet over onderdak beschikt (CGVS D(...) D(...), p. 4; p. 8). Uit R(...)s verklaringen blijkt echter dat hij na zijn repatriëring uit Duitsland tijdelijk bij familie in Mitrovica kon verblijven (CGVS R(...) D(...), p. 8). Daarnaast dient opgemerkt te worden dat deze door u aangehaalde motieven van louter persoonlijke en socio-economische aard zijn en dat deze niet zonder meer vallen onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Hoewel de informatie van het Commissariaat-generaal aantoont dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, dient er gewezen te worden op het feit dat deze situatie het gevolg is van een samenloop van diverse factoren. Ze kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient immers meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Het beleid van de Kosovaarse overheid is echter gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de Roma-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en

richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de Roma in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de Roma tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR (The UN Refugee Agency) in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de Roma, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

U verklaarde ten slotte dat u en uw echtgenote een aantal gezondheidsproblemen hebben, wat u aantoonde met diverse Duitse en Belgische medische documenten. Nergens uit uw verklaringen of deze van uw echtgenote blijkt dat deze medische en psychische problemen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, zoals aangegeven in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U verklaarde immers dat uw echtgenote depressief werd ten gevolge van een aanslepende asielprocedure in Duitsland; in België ontdekte men tevens TBC bij haar; na uw vertrek uit Kosovo kreeg u in Duitsland hartproblemen, had u last van een hoge bloeddruk en jicht (CGVS D(...) D(...), p. 9-11; CGVS H(...) D(...), p. 6-7). Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Jullie identiteitsdocumenten bevestigen jullie identiteit en nationaliteit. Deze staan hier echter niet ter discussie. Jullie repatriëringsdocumenten bevestigen uw verblijf en uw uitwijzing uit Duitsland. Ook deze gegevens worden hier niet in vraag gesteld. De beslissing van het OCMW Retie bevestigt uw verblijf hier in het lokale opvanginitiatief te Retie, maar verandert ook niets aan bovenstaande vaststellingen.

In het kader van de asielaanvraag van uw zoon R(...) D(...) (O.V. 6.376.090) werd eveneens een weigeringsbeslissing, die aan uw administratief toegevoegd werd, genomen. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, voert verzoekster aan dat zij geboren werd in Bosnië Herzegovina en zij de Bosnische nationaliteit claimt. Zij vervolgt dat zij weliswaar met een Roma is getrouwd en samen ging wonen in Mitrovica, doch dat men op basis van deze feiten moeilijk kan voorhouden dat ze de Bosnische nationaliteit zou verloren hebben. Verzoekster beklagt zich erover dat haar asielaanvraag

niet individueel werd onderzocht en dat de beslissing van haar echtgenoot letterlijk werd overgenomen in haar beslissing. Haar asielaanvraag werd bijgevolg onderzocht ten aanzien van Kosovo, maar het is volgens verzoekster onzeker of zij als Bosnische in Kosovo beroep zou kunnen doen op de in Kosovo aanwezige dienstverlening van hulp van andere organisaties. Verzoekster stelt, onder verwijzing naar artikel 29 van de Kosovaarse wet en een rapport van Amnesty International, nogmaals op dat bescherming gegeven wordt aan Kosovaarse onderdanen en zij Joegaslavië verliet in maart van het jaar 1991 en sedertdien onafgebroken in de EU woont, zij de Bosnische nationaliteit heeft, zodat zij conform de Kosovaarse wet niet zomaar beroep kan doen op de Kosovaarse overheid en het voorbarig is te stellen dat zij beroep kan doen op de Kosovaarse overheid. Voorts betoogt verzoekster dat ten onrechte wordt gesteld dat haar aangehaalde problemen geen verband houden met de criteria zoals bepaald in de vluchtelingenconventie. Verzoekster is Roma en Bosnisch en haar asielrelaas wordt door het CGVS niet in twijfel getrokken. Er wordt volgens verzoekster terecht verwezen naar de richtlijn van UNHCR van 9 november 2009 waaruit blijkt dat er ten aanzien van Roma nog steeds een risico gold voor vervolging en de leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen maken op internationale bescherming, doch in casu heeft het CGVS geen rekening gehouden met de geciteerde Kosovaarse wet, artikel 29. Volgens verzoekster heeft zij wel degelijk elementen aangebracht die een gegronde vrees in de zin van art. 1 van de Conventie van Genève aantonen, en verwijst zij naar het rapport van Amnesty International waaruit volgens verzoekster duidelijk blijkt dat de Kosovaarse overheid er niet in slaagt de fundamentele rechten van de Roma die terugkeren te garanderen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de onjuiste toepassing van de artikelen 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoekster nogmaals aan dat zij geen menswaardig bestaan zal vinden in Kosovo om reden dat zij riskeert geen staatsburgerschap te bekomen en derhalve het risico loopt op een onmenswaardige behandeling en reële schade in de zin van artikel 3 EVRM, omdat zij geen beroep zal kunnen doen op de meest elementaire rechten, werk, onderwijs, gezondheidszorg, sociale zekerheidsrechten, en bescherming van de overheid. Bovendien heeft zij de Bosnische nationaliteit en bestaat er een bijkomend risico op discriminatie omwille van het gemengd huwelijk, aldus nog verzoekster.

Aan het verzoekschrift worden een rapport van Amnesty International, een verslag van de situatie in de wijk Ulla Fabrica in Mitrovica en het UNCHR rapport van 2006 over Kosovo toegevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag verworpen omdat zij zich voor haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door haar echtgenoot D.D. en in het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De aanvraag van verzoeksters echtgenoot werd geweigerd om de volgende redenen: *“(i) zijn aanvraag moet worden onderzocht ten opzichte van het land waar zij gewoonlijk verbleven, nl. de Republiek Kosovo, (ii) de veiligheidssituatie voor Roma sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is, informatie die onder meer werd verzameld tijdens een missie naar Kosovo, waar werd gesproken met vertegenwoordigers van diverse internationale actoren en meerdere vertegenwoordigers van de Roma-gemeenschap, (iii) de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten – in het bijzonder KP, EULEX en KFOR, geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld, zoals wordt toegelicht, (iv) er op basis van het voorgaande besloten wordt dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de Roma-gemeenschap in Kosovo (v) de verklaringen dat hij niet meer terug kan keren naar Kosovo omdat hij er niemand meer heeft en niet over onderdak beschikt motieven van louter persoonlijke en socio-economische aard zijn en deze niet zonder meer vallen onder het toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, zoals eveneens wordt toegelicht, (vi) de Kosovaarse overheid aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming diedt en maatregelen neemt in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, (vii) de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van de etnische origine in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, (viii) UNHCR in zijn ‘Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo’ van 9 november 2009 tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, inclusief die van de Roma, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld, (ix) en hij voor de beoordeling van de medische problemen van zijn echtgenote een aanvraag dient te richten aan de Staatsecretaris voor Asiel en Migratie op basis van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet.”*

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.5. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

In geval van twijfel over de nationaliteit van de asielzoeker of, indien hij er geen heeft, over het land waar hij zijn gewone verblijfplaats had, komt het beide partijen toe de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over de bepaling van het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken.

2.6. In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekster, die sinds 1991 als asielzoeker in Duitsland verbleef, na de afsluiting van haar asielaanvraag op 25 oktober 2000, gedwongen gerepatriëerd zou worden op 28 september 2009, waarna zij spoorloos verdween en zich in België vluchteling verklaarde op 12 oktober 2009. Verzoekster legt geen (recente) identiteitsdocumenten voor waaruit haar Bosnische nationaliteit blijkt, dat zij tijdens het gehoor en in het verzoekschrift claimt.

De Raad wijst erop dat in de Belgische wetgeving geen enkele specifieke regelgeving voorhanden is voor het geval waar de nationaliteit van de asielzoeker niet klaar en duidelijk kan worden bepaald en hij evenmin het statuut van staatloze kan laten gelden. Overeenkomstig overweging 15 van de richtlijn 2004/83/EG kan deze vraagstelling worden opgelost door gebruik te maken van de waardevolle aanwijzingen van het *'Handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus'* van UNHCR. Volgens deze aanwijzingen moet de asielaanvraag in dit geval op dezelfde wijze worden behandeld als in het geval van een staatloze, met andere woorden niet het land van de nationaliteit is bepalend, doch wel het land van de vroegere gewone verblijfplaats (*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, page 22, § 89).

Verzoekster betwist in wezen niet dat haar vroegere gewone verblijfplaats minstens sedert 1979 gelegen is in dit deel van Joegoslavië dat thans de Republiek Kosovo is. Voorts stelt de Raad vast dat rekening moet gehouden worden met een aantal objectieve en onbetwiste elementen: verzoekster, die verklaart geboren te zijn in Bosnië stelt dat zij daar geen familie meer heeft en preciseert ook niet tot wanneer zij effectief in Bosnië verbleef, zij is Roma en huwde officieel in 1979 in Kosovo met een in Kosovo geboren Roma, drie van de vier kinderen werden geboren in wat thans Republiek Kosovo is, zij is in het bezit van een (verloren) Joegoslavisch paspoort en een identiteitskaart (SK01388236) afgegeven in Mitrovica (Kosovo), en haar vrees voor vervolging en risico op ernstige schade wordt ingeroepen ten aanzien van de Republiek Kosovo. De Raad is derhalve van oordeel dat het land van verzoekster haar vroegere gewone verblijfplaats Kosovo is, zelfs al bezit zij thans niet effectief de nationaliteit van de Republiek Kosovo.

Bijgevolg en in toepassing van hogervermelde principes moet de asielaanvraag van verzoekster beoordeeld worden ten aanzien van het land van haar vroegere gewone verblijfplaats, namelijk Kosovo.

2.7. Wat betreft de redenen waarom verzoekster in 1991 haar land van herkomst ontvluchtte, dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie voor Roma in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is, hetgeen door verzoekster niet wordt betwist. Verzoekster kan dan ook niet volstaan met de loutere verwijzing naar haar etnie, namelijk dat zij Roma is, en dat zij diende te vluchten voor etnisch geweld in 1991. Verzoekster kan ook niet volstaan met de verklaring dat een aantal personen dat was teruggekeerd naar Kosovo vertelden dat ze er geen veiligheid hadden en mishandeld werden, zoals blijkt uit hetgeen volgt.

Wat de registratie en de documenten betreffen, problemen die verzoekster in het bijzonder aankaart in het verzoekschrift, dient opgemerkt te worden dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Kosovaarse overheid stappen onderneemt om de registratie van de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) als inwoners van Kosovo te verzekeren en hen aan de nodige identiteitsdocumenten te helpen. Zo stelde ze de leden van de RAE-gemeenschap vrij van het betalen van de administratieve kosten voor hun registratie. Ook het UNHCR initieert programma's om de problematiek van niet-registratie van minderheden te bekampen, zo ondermeer het actieplan 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali and Egyptian community in Kosovo', dat in september 2006 werd opgestart. Dit houdt ondermeer in dat individuen van deze gemeenschappen worden bijgestaan in het vervullen van civiele registratieprocedures, het aanschaffen van documenten en het identificeren van getuigen om feiten vast te stellen betreffende de identiteit van ongedocumenteerde aanvragers (CEDOCA-document KS2009-069, van 11 december 2009). Verzoekster haalt geen concrete en valabele redenen aan waarom zij, als echtgenote van een geboren en getogen Rom uit Kosovo, geen beroep zou kunnen doen op de verschillende instanties, waaronder UNHCR programma's, teneinde haar inschrijving te realiseren en haar identiteitsdocumenten te bekomen, temeer zij wel degelijk in het bezit is van documenten die haar identiteit en afkomst aantonen, met name een (verloren) Joegoslavisch paspoort en een identiteitskaart afgeleverd in Mitrovica. Verzoeksters algemene verwijzing naar een Amnesty International rapport van september 2010 over de gedwongen terugkeer van Roma naar Kosovo en haar verwijzing naar artikel 29 van de Kosovaarse wet op het staatsburgerschap wijzigen niets aan het voorgaande.

Voorts dient opgemerkt te worden dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), Eulex (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. De KP en Eulex garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen verschillende gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en –middelen niet beschikbaar zouden zijn integendeel zelfs. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo en dat de in Kosovo aanwezige autoriteiten zowel bereid als in staat zijn om bescherming aan de minderheden te verlenen.

Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat verzoeksters verwijzing betreft naar een artikel van UNHCR van 16 juni 2006, toegevoegd aan het verzoekschrift, benadrukt de Raad dat indien uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier inderdaad blijkt dat de algemene situatie voor de minderheden in Kosovo – en met name voor de Roma waarvan velen het slachtoffer zijn van discriminatie of in precare levensomstandigheden leven – moeilijk blijft of zelfs zorgwekkend is, deze algemene situatie niet van die aard is om te besluiten dat elke Rom, louter omwille van zijn etnische toebehoren een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet steeds in concreto, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond. Dit wordt ook zo gesteld door het UNHCR die in zijn *'Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo'* van 9 november 2009 benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. In casu stelt de Raad vast dat verzoekster in het bezit is van documenten waaruit blijkt dat haar vroegere verblijfplaats Kosovo was, dat zij weliswaar stelt in 1991 gevlucht te zijn naar Duitsland omwille van het geweld in haar land, doch dat zij niet betwist dat de situatie sindsdien aanzienlijk gewijzigd is en dat zij actueel geen elementen en gegevens aanvoert die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat UNHCR in zijn standpunt van juni 2006 benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, doch dat het standpunt in 2009 werd gewijzigd.

2.8. In de mate verzoekster de schending aanvoert van artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Algemeen kan worden gesteld dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekster legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij riskeert het staatsburgerschap niet te bekomen, vermits zij in het bezit is van identiteitsdocumenten, zodat zij ook niet aannemelijk maakt dat zij geen beroep zal kunnen doen op de meest elementaire rechten als, werk, onderwijs, gezondheidszorg, sociale zekerheidsrechten en bescherming van de overheid, zoals zij het in zijn verzoekschrift stelt. Dat verzoekster een bijkomend risico loopt op discriminatie omwille van een gemengd huwelijk is een bewering die zij niet staaft. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoekster met haar echtgenoot

huwde in Kosovo in 1979, aldaar samen woonde met drie van de in Kosovo geboren kinderen tot aan hun vlucht naar Duitsland in 1991 en, zij in het bezit is van documenten die haar identiteit aantonen.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS